ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl JUDr. Helenou Felcmanovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce: **Jaroslav C.**, nar. xxx, podnikatel, IČ: 11303344, xxx**,** zastoupeného: JUDr. Zdeňkou Mikovou, advokátkou, Kalefova 404, Mladá Boleslav proti žalovanému: **FlexiLog a.s.**, IČ: 28353951, se sídlem nám. 14. října 1307/2, 150 00 Praha 5**,** zastoupenému: Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem, Těšnov 1059/1, Praha 1**, o zaplacení částky 1,397.658,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci **1,397.658,- Kč se 5% úrokem ročně od 28. června 2012 do zaplacení,** to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žaloba, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 7,75% úrok ročně z částky 1,397.658,- Kč od 24.1.2012 do 27.6.2012 a 2,75% úrok ročně z částky 1,397.658,- Kč od 28.6.2012 do zaplacení, **se zamítá.**

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na účet jeho zástupkyně náklady řízení **282.245,96 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce uplatnil v žalobě nárok za ztrátu zásilky při mezinárodní silniční dopravě, ke které došlo při realizaci jeho objednávky OVD-3/2012 ze dne 10.1.2012, kterou si u žalovaného objednal dopravu kotlů a náhradních dílů ze svého sídla k zákazníkovi do Švédska. Žalovaný předmětnou objednávku žalobce potvrdil telefonicky a zároveň sdělil

žalobci, kdo bude dopravu provádět, kdo zboží naloží a odveze. Žalovaný neprováděl dopravu sám, ale prostřednictvím třetí osoby, kterou měla být společnost V TRANSPORT s.r.o. Ve stanovenou dobu podle instrukcí žalovaného do sídla žalobce přijel kamion označený V TRANSPORT s.r.o., se žalovaným avizovanou SPZ a zboží naložil. Protože ve stanovené lhůtě do 20.1.2012 nebyla zásilka doručena zákazníkovi, žalobce u žalovaného její ztrátu reklamoval nejprve telefonicky a 28.6.2012 i písemně. Žalovaný se reklamaci nebránil do okamžiku, kdy zjistil, že pojišťovna, u které měl náklad pojištěn, odmítá poskytnout pojistné plnění. Dále žalobce tvrdil, že obchodní vztahy mezi účastníky trvaly od 3.11.2011 do 3.4.2012 a na počátku obchodního vztahu dohodl Ing. P. za žalobce s panem K. za žalovaného obchodní podmínky, které obsahovaly ujednání, že doprava se bude objednávat samostatnými objednávkami, mezi účastníky byly sjednány ceny, bylo dohodnuto, že k nakládce bude docházet v provozovně žalobce v Bělé pod Bezdězem a místo vykládky bude uvedeno na objednávkách. Dále bylo dohodnuto obecně pojištění zásilek, v souvislosti s tím žalovaný deklaroval, že má pojištění své činnosti do výše 10 mil. Kč. Cena dopravy byla většinou uvedena včetně pojištění, kromě asi dvou případů, kdy jedním z těchto případů byla předmětná mezinárodní přeprava. Za předmětné období obchodní spolupráce bylo podle těchto obchodních podmínek vypracováno žalobcem asi 30 objednávek, podle kterých byly dopravy zrealizovány, na základě realizace objednávek žalovaný vystavil žalobci fakturu, jejíž přílohou byl buď list CMR, nebo nákladní list, jehož součástí bylo i označení žalovaného. Za předmětnou dopravu ale žalovaný žalobci fakturu nevystavil. Mezi účastníky nebyla nikdy sjednána cena za zprostředkování dopravy, protože žalobce si u žalovaného vždy objednával dopravu a neexistuje žádný doklad, který by vyvrátil, že byla uzavřena smlouva o přepravě. Žalovaný nikdy netvrdil žalobci, že je zasilatelem a dopravu pouze zprostředkovává. Žalovaný proto jako dopravce odpovídá i za ty, které k dopravě využil, neboť jako profesionál měl zodpovědnost za to, koho k dopravě využije, zejména šlo-li o zásilku, která měla hodnotu přibližně 2 mil. Kč. Žalobce následně zjistil, že v rozhodné době, kdy byla sjednána předmětná doprava, byla společnost V TRANSPORT s.r.o. nečinná a to asi od roku 2008. Žalovanému nebyla společnost V TRANSPORT s.r.o. známa, v jeho vnitřní databázi nebyla uvedena, přesto si řádně neprověřil, o jakou firmu se jedná. Při běžné a očekávané obezřetnosti by žalovaný snadno zjistil, že kontakty uvedené na webových stránkách této společnosti jsou rozdílné od kontaktů, které získal v e-mailové korespondenci s těmi, kteří přepravu následně prováděli. Liberační důvody v čl. 17 odst. 2 CMR zde tedy nejsou dány, protože žalovaný mohl a měl odvrátit i při elementární obezřetnosti škodu, která žalobci vznikla. Výše uplatněného nároku je prokázána tak, že u náhradních dílů se jedná o cenu obvyklou podle platného ceníku, u kotlů, které nejsou srovnatelné s jinými výrobky na trhu, se jednáno cenu sníženou v souladu s dohodou se zákazníkem tak, že ceny ceníku pro Finsko budou pro Švédsko o 30 % nižší a tak byly účtovány.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Žalovaný neměl námitek, co se týče tvrzení žalobce o existenci obchodněprávního vztahu mezi účastníky ani proti tvrzení, že žalobce u žalovaného objednával dopravu a žalovaný na základě těchto objednávek vystavoval faktury, ale žalovaný po právní stránce hodnotí jednání účastníků v tomto obchodněprávním vztahu rozdílně od žalobce. Má za to, že mezi účastníky byla uzavírána smlouva zasilatelská, že mezi nimi sice byla dohodnuta úplata, avšak nikoliv za dopravu, ale za obstarání přepravy. Protože z jeho strany šlo o zajištění přepravy v širším smyslu, nemá žalovaný odpovědnost dopravce za vzniklou škodu. Dále namítal, že zásilku nepřevzal, a tvrdil, že žalovaný neodpovídá ani jako zprostředkovatel, protože ke škodě nedošlo v období od převzetí zásilky zasilatelem do jejího předání dopravci, neboť žalovaný nepřišel se zásilkou vůbec do kontaktu. Pro případ, že by soud posuzoval předmětný vztah podle vyhlášky CMR namítal, s odkazem na čl. 17 odst. 2 CMR, že je zde liberační důvod, protože

ztráta zásilky byla zaviněna okolnostmi, které dopravce nemůže odvrátit a jejichž následky odstranit není v jeho moci. Odkázal na to, že společnost V TRANSPORT s.r.o. skutečně existuje a že nemohl zjistit, že se jedná o trestnou činnost třetí osoby. Žalovaný je profesionál, nechtěl svého obchodního partnera podvést. V době zabezpečování přepravy nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo dojít k trestnému činu. Žalovaný učinil vše, co je po něm možné požadovat, nechal si sdělit co možná nejvíce údajů o dopravci a zajistil od něj i neveřejné listiny, např. eurolicenci, pojistnou smlouvu a další neveřejné listiny, nespolehl se pouze na veřejné rejstříky. V průběhu řízení bylo zjištěno, že společnost V TRANSPORT s.r.o. se obecně na trhu pohybuje a lidé s ní spojení se dále pohybují v dopravě, dále že existuje pan Peter K.. Není vinou žalovaného, že policie nebyla schopna zajistit pachatele. Žalovaný podle čl. 2 odst. 3 smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení uzavřel pojistnou smlouvu a zavázal se vést spor s pojišťovnou, což se také stalo, a v případě, že dojde k pojistnému plnění, bude poskytnuto žalobci. Žalovaný je přesvědčen, že při výběru dopravce jednal nad rámec běžné péče. Dále namítl k výši škody, že byla stanovena pouze odkazem na faktury vystavené žalobcem, že výše ceny zcela zřejmě počítá s budoucím ziskem, kterého měl žalobce v důsledku obchodní aktivity dosáhnout, a že je na žalobci, aby prokázal skutečnou výši škody i splnění podmínek, za kterých je předpokládaná náhrada škody, tzn. porušení povinnosti a příčinnou souvislost mezi tímto porušením a vznikem škody.

Soud vzal shodná tvrzení účastníků, že mezi nimi existoval obchodněprávní vztah od 3.11.2011 do dubna 2012, který probíhal tak, že žalobce objednával u žalovaného dopravu a žalovaný objednávky žalobce splnil a vyfakturoval s odkazem na objednávky, za svá zjištění ve smyslu ust. § 120 odst. 4 o.s.ř..

Z provedených důkazů soud zjistil, že objednávkou č. OVD-3/2012 vystavenou 10.1.2012 žalobce u žalovaného objednal dopravu z Bělé pod Bezdězem do Švédska, ze které vyplývá hodnota zboží **cca 2,000.000,--Kč**. Objednávku vystavila Věra S., s tím, že žalobce požadoval, aby mu potvrzená objednávka byla vrácena a aby faktura byla vystavena s 30denní splatností. Z e-mailové korespondence bylo zjištěno, že předmětná objednávka dopravy byla doručena žalovanému 10.1.2012. Z mezinárodního nákladního listu č. 8948341, vystaveného 17.1.2012, bylo zjištěno, že je na něm jako dopravce označen V TRANSPORT s.r.o., Súmračná 7, Bratislava, IČ: 35854642, předmětem zásilky je 29 kotlů ATMOS a 5 palet náhradních dílů o celkové hmotnosti **14 018 kg**. Nákladní list je potvrzen žalobcem i dopravcem. Z ceníku výrobků žalobce byly zjištěny ceny kotlů platné na rok 2012. Z faktur vystavených žalobcem zákazníkovi ATMOS Skandinaviska AB bylo zjištěno, že faktura č. FVZ-43/2012 a s ní související dodací listy č. VY-523/2012 a VY-524/2012 se týkají 29 kusů teplovodních kotlů ATMOS o celkové váze 11 020 kg za cenu 1,052.100 Kč a faktura č. FVZ-42/2012 na 345.558,- Kč je za náhradní díly specifikované v souvisejících dodacích listech č. VY-390/2012, VY-435/2012, VY-436/2012, VY-437/2012. Oznámení škody na zásilce bylo vystaveno žalovaným na formuláři pojišťovny CHARTIS dne 23.1.2012, s odkazem na protokol Policie ČR č.j. KRPS-28384-2/TČ-2012-010271, zde je jako poškozený uveden žalobce a rozsah škody je ve výši 1,300.000,- Kč. Z protokolu o trestním oznámení č.j. KRPS-28384-2/TČ-2012-010271 z 23.1.2012, bylo zjištěno, že oznámení učinila Petra K., nar. xxx, zaměstnankyně žalovaného, která vypověděla, že pracuje u žalovaného jako disponent dopravy, stará se o přepravy pro zákazníky a komunikuje s nimi i s dopravci, kteří předmětné zboží převážejí. Mezi stálé zákazníky patří žalobce, který objednávkou č. OVD-3/2012 objednal přepravu zboží s hodnotou do výše 2 mil. Kč. Na základě objednávky zadala informaci do systému přeprav, zvaného RAAL TRANS dne 10.1.2012. Na to se jí ozval jistý pan Peter K., který sdělil, že je dispečer firmy V TRANSPORT s.r.o., hovořil slovensky.

Domluvili se, že tato firma provede dopravu i na částce za její provedení. Požádala jej, aby zaslal výpis z obchodního rejstříku a doklad o sjednaném pojištění přepravy, tyto doklady jí byly zaslány v příloze e-mailu z 13.1.2013. Dle objednávky mělo k nakládce dojít 17.1.2012 od 7:00 do 15:00 hod., když nakládku telefonicky kontrolovali pan K. sdělil, že zboží bylo bez problémů naloženo. Vykládka ve Švédsku byla plánována 20.1.2012 do 14:00 hod., ten den telefonovala panu K., ale číslo bylo nedostupné. Dne 23.1.2012 žalobce sdělil, že jejich zákazník ve Švédsku zboží nedostal. Protože měla pochybnosti o firmě V TRANSPORT s.r.o., snažila se zjistit jiný kontakt na tuto společnost, v systému v RAAL TRANS se jí podařilo zjistit kontakt na jednatele Igora V., který jí sdělil, že skutečně je jednatelem společnosti V TRANSPORT s.r.o., že žádný dispečer Peter K. u firmy zaměstnán není a že žádné kamiony s registračními značkami, které jí uvedl Peter K., tato společnost nevlastní. Dále jí sdělil, že firma užívá jinou e-mailovou adresu, než kterou jí sdělil Peter K.. Z toho dospěla k názoru, že někdo vydávající se za společnost V TRANSPORT s.r.o. odcizil náklad žalobce. Z usnesení Policie ČR z 11.11.2013 bylo zjištěno, že byla odložena trestní věc podezření ze spáchání zločinu podvod spáchaného neznámým pachatelem tím, že od 13.1.2012 do 17.1.2012 reagoval jménem společnosti V TRANSPORT s.r.o. na inzerovanou přepravu prostřednictvím spediční databáze RAAL TRANS a na základě toho se žalovaným uzavřel smlouvu o přepravě nákladu 29 zplynovacích kotlů o celkové hodnotě 1,397.658,- Kč pro žalobce, přičemž k nakládce zboží bylo využito nákladní vozidlo Renault Magnum reg.zn. XXX s návěsem reg.zn. XXX. Z-mailu adresovaného Petře K. dne 13.1.2012, z e-mailové adresy Igora V., bylo zjištěno, že byl potvrzen návrh smlouva o provedení přepravy žalovaného společností V TRANSPORT s.r.o.. Mezi účastníky proběhla e-mailová korespondence o likvidaci škody, dopisem **ze dne 28.6.2012** vyzvala zástupkyně žalobce žalovaného k náhradě škody v celkové výši 1,397.658,- Kč + DPH **do 15.7.2012**. Z odpovědi zástupce žalovaného ze dne 4.7.2012 vyplývá námitka, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva zasilatelská. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku žalovaného bylo zjištěno, že žalovaný vznikl 11.8.2009 , jeho předmětem podnikání je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Z úvodní stránky žalovaného z jeho internetových stránek zpracovaných v roce 2010 bylo zjištěno, že pod nabídkou služeb uvádí, že na základě požadavků zprostředkuje mezinárodní a vnitrostátní silniční přepravy zásilek. Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného při Okresním soudu Bratislava 1 pro V TRANSPORT s.r.o., bylo zjištěno, že identifikační číslo společnosti je 35854642 a společnost vznikla 26.3.2003 a jejím jednatelem byl od 26.3.2003 do 14.5.2012 Igor V.. Z první stránky webových stránek V TRANSPORT s.r.o. z 25.10.2012 bylo zjištěno, že obsahují jako kontaktní údaje adresu - Vrakunská 29, Bratislava, č. mobilu xxx a e-mail xxx. Ze smlouvy o provedení přepravy č. OVM139/2012 bylo zjištěno, že byla vystavena žalovaným pro dopravce V TRANSPORT s.r.o., pro nakládku 17.1.2012 u žalobce, s datem vykládky 20.1.2012 ve Švédsku, za 1.368,- EUR + 20 % DPH. Z-mailu Igora V. z 13.1.2012 bylo zjištěno, že žalovanému zaslal firemní údaje a SPZ vozidla XXX XXX, s podpisem Peter K.. S tím souvidí osvědčení o registraci přidělení DIČ a osvědčení o registraci pro DPH Slovenské republiky pro společnost V TRANSPORT s.r.o., obě z 5.3.2007 a povolení č. 06992 Evropského hospodářského společenství ze dne 22.5.2007, vystavené pro mezinárodní přepravu zboží pro společnost V TRANSPORT s.r.o., a pojistná smlouva ze dne 9.1.2012, uzavřená mezi Kooperativa pojišťovna, a.s. a V TRANSPORT s.r.o. Z korespondence zástupkyně žalobce s Igorem V. z listopadu 2012 bylo zjištěno, že podle svého prohlášení byl Igor V. jedním z jednatelů společnosti V TRANSPORT s.r.o. od 26.3.2003 do 22.8.2009 a od té doby nemá o společnosti žádné informace, ale domnívá se, že společnost přestala vykonávat kamionovou dopravu. To, že by společnost měla vykonat přepravu na základě dohody telefonického dohovoru ze 13.1.2012, považuje za vyloučené. Dále si vzpomíná, že společnost v době jeho působení zaměstnávala řidiče jménem Peter K.. Vozidlo s SPZ

uvedené v dopisu společnost V TRANSPORT s.r.o. v době jeho působení neměla. Z memoranda ze dne 19.11.2012, vypracovaného JUDr. Lórantem Kósou pro zástupkyni žalobce, bylo zjištěno, že tvrdí, že jednatelem společnosti V TRANSPORT s.r.o. byl od 26.3.2003 a pracovní poměr ke společnosti mu skončil 1.6.2008 a od této doby ani nenavštěvoval sídlo společnosti. Podle informací které má, je společnost V TRANSPORT s.r.o. nefunkční, společnost vozidla s ev.č. XXX a XXX nevlastnila, ani nepronajímala. Ze společnosti V TRANSPORT odešel pro neshody se společníkem Robertem V. a jednatelem Igorem V. a oni dva dále podnikali v dopravě, a ví, že do dnešního dne provozují různá nákladní vozidla a přívěsy, které vlastní různé společnosti, ve kterých mají účast. Osobu Petera K. nezná, telefonní číslo, které dostal k vyjádření, nezná. Podle jeho názoru V TRANSPORT je již 4 roky nefunkční. Povolení č. 06992 Evropského hospodářského společenství bylo řádné a platné pro tuto společnost a bylo vydané 22.5.2007 je podle jeho názoru neplatné, protože podmínkou k jeho vydání je prokazatelný právní vztah k nákladnímu motorovému vozidlu, které podle jeho názoru tato společnost nevlastní.

Z protokolu o výpovědi svědka Lukáše **P.** bylo zjištěno, že je obchodním a finančním ředitelem žalobce, v této funkci je více nežli 10 let. Žalovaného zná jako obchodního partnera žalobce. Spolupráce účastníků začala tak, že pan K., jako zástupce žalovaného v provozovně žalobce v Bělé pod Bezdězem nabízel zajištění dopravy, zejména do Švédska a Rumunska. O tyto destinace měl žalobce zvlášť zájem. Pan K. udělal následně finanční kalkulace, tvrdil, že žalovaný má pojištění na náhradu škody do 10 mil. Kč, při tom žalobce zásadně požadoval, aby bylo přepravované zboží pojištěno na 110 % jeho hodnoty a dohodli, že faktury budou mít 30denní splatnost. Pan K. svědkovi nikdy neřekl, že jde o zprostředkovatelskou firmu, proto se domníval, že vozidla provádějící přepravu patří žalovanému, rovněž nikdy nehovořil o nějaké provizi za zprostředkování. Dohodlo se, že konkrétní kontaktní osoby účastníků budou za žalobce paní S. a pan K. a za žalovaného paní K.. Spolupráce trvala od 3.11.2011 a skončila až tehdy, když právní zástupce žalovaného a řekl, že žalobci předmětnou škodu nenahradí. Do té doby žalovaný tvrdil, že není problém s náhradou škody, že jedná s pojišťovnou. To bylo poté, co volal zákazník ze Švédska, že zboží nedorazilo a pan K. žalobci sdělil, že zboží zmizelo, ale že to vyřídí s pojišťovnou. Předmětem předmětné přepravy bylo 29 kotlů a náhradní díly do Švédska, dodávka byla určena dlouholetému odběrateli žalobce, kterému jsou kotle a náhradní díly dodávány na základě jeho objednávek. Ceny jsou mezi účastníky dohodnuty minimálně na jeden rok, v podstatě, co se týče kotlů, ceny platí po několik let beze změn a ceny náhradních dílů se liší pouze podle cen od dodavatelů dílů. Kotle byly nakládány tak, že každý kotel byl na jedné přepravce, jedná se o speciální kotle, které se dodávají pouze do Švédska. Žalobce věřil informacím, které dostal od pana K. o firmě žalovaného, neměl důvod si tyto informace nijak zvlášť prověřovat. Svědkovi nebylo nikdy řečeno, že by dopravu za žalovaného realizovaly jiné firmy, i na listech CMR, které byly přílohou faktur od žalovaného, bylo razítko žalovaného a ani na fakturách žalovaného nebyla uvedena jiná firma nežli FlexiLog, nevyplývalo z ní tedy, že by dopravu realizoval někdo jiný. Předmětná nakládka zboží probíhala standardně u žalobce tak, že mu žalovaný sdělil číslo auta, které má provést přepravu, na základě toho bylo toto konkrétní auto vpuštěno do areálu firmy žalobce a tam za účasti skladníků byl náklad naložen. U nakládky musel být vždy přítomen řidič, aby mohl potvrdit, že zboží bylo naloženo řádně.

Z protokolu o výpovědi svědka **Radka K.** bylo zjištěno, že je zaměstnán u žalovaného od roku 2010 jako obchodní zástupce, jeho povinností je starat se o klientelu žalovaného. Žalobce zná jako zákazníka, kterého získal pro firmu žalovaného. K prvnímu kontaktu došlo v létě 2011, následně došlo k osobní schůzce, na které se dohodl s panem P.. Tam panu P. vysvětlil, jak firma žalovaného funguje, do jakých destinací jezdí, následně učinil cenovou

nabídku, která byla faxem potvrzena. Z ceny se nedalo zjistit, kolik činí odměna za zprostředkování přepravy. Tvrdil, že že panu P. od samého počátku nabízel zajištění přepravních služeb a zorganizování přepravy. Řekl mu, že firma žalovaného sice dříve provozovala dopravu, ale toto že opustili, ačkoliv v rozhodné době, kdy jednal s panem P., žalovaný vlastnil asi tři auta a čtyři návěsy, ale neprovozoval je, protože je poskytl k provozování jiné firmě. Svědek žalobci řekl, že žalovaný používá smluvené dopravce a že žalovaný není koncesovaným dopravcem. Při jednání s panem P. **mohl použít pojem doprava nebo to, že nabízí dopravu nebo přepravu, sám to považuje za slovíčkaření.** Žalobce věděl, že žalovaný sám vozidla neprovozuje, svědek panu P. řekl, že žalovaný se primárně snaží využívat vozidla žalovaného, která provozuje někdo jiný, pokud to nelze, přicházeli na řadu tzv. kmenoví dopravci žalovaného, a pokud ani ti nebyli volní nebo vhodní, vycházel žalovaný z databáze dopravců, které prověřoval. Toto prověření neprováděl sám svědek, ale prováděli jej dispečeři. Poté, co zákazníky pro žalovaného získá, převádí je svědek na dispečery, pro žalobce fungovala jako dispečerka Petra K.. Za žalobce objednával jednotlivé dopravy pan K., spolupráce fungovala bezvadně až do té doby, kdy došlo k podvodu. Svědek zcela spoléhal na to, že pojišťovna bude žalobci plnit i svědek v tomto smyslu uklidňoval pana P., protože v rozhodné době byl žalovaný pojištěn na škodu 10 mil. Kč. Po uzavření této pojistky u stejné pojišťovny uplatňoval žalovaný opakovaně pojistné události, které pojišťovna bez problémů vyplatila, jednalo se o škodu jednoznačně způsobenou při přepravě, ale šlo o nepoměrně nižší částky, nežli je předmětná částka. Žalovaný sám nikdy nevystavoval žádný nákladní list, protože sám dopravu nerealizoval. Pokud od žalovaného žalobce dostal faktury, jejichž přílohou byly nákladní listy, musel z nich žalobce poznat, že jsou vystaveny tím, kdo dopravu skutečně realizoval. Obecně obchod žalovaného probíhá tak, že po uskutečnění přepravy zašle dopravce žalovanému svoji fakturu, nákladní listy CMR nebo stazky a potvrzený dodací list. Fakturační oddělení žalovaného pak vystaví fakturu a zákazníkovi zašle nákladní list, popř. stazku, a potvrzení dodacího listu. Svědek nemůže vysvětlit, proč na nákladních listech CMR, které byly přílohou faktur žalovaného, jsou razítka firmy žalovaného.

Z protokolu o výpovědi svědkyně **Petry K.** bylo zjištěno, že pracuje u žalovaného od roku 2010 jako disponent, obstarává přepravy, je to přibližně 3 000 přeprav ročně. Tento typ práce však dělá ještě déle, asi 9 let. Jedním ze zákazníků žalovaného byl i žalobce, za něj jednala hlavně s panem K. a potom s paní S., od které převzala objednávku na předmětnou přepravu zboží ze sídla žalobce v Bělé pod Bezdězem do Švédska. Postupovala v tomto případě zcela standardně, napřed obvolala přepravce žalovaného, a protože zjistila, že na požadovanou dobu nebo do požadovaného místa nemohou jet, zadala přepravu na RAAL TRANS a zároveň na něm sledovala nabídky. RAAL TRANS je kontaktní databanka speditérů a dopravců, která není veřejně přístupná přes internet, je přístupná pouze pro licencované uživatele. V této databance je uváděna mj. i nabídka volných přeprav, anebo požadavek na přepravy. V souvislosti s tím se jí ozval pan K. ze společnosti V TRANSPORT, o kterém byla přesvědčena, že se jedná o dispečera. Zajímala ho přeprava, kterou poptávala, do jakého místa a odkud se zásilka doručuje, zajímala ho tonáž a cena dopravy. Pan K. se vůbec neptal na druh nákladu ani na hodnotu zboží. Poté v interním systému žalovaného sledovala, jestli je tam zadaná společnost V TRANSPORT, aby zjistila, jestli pro žalovaného již někdy něco nepřepravovala, protože její jméno jí bylo povědomé, ale v interním systému žalovaného tato firma nebyla. Po panu K. požadovala zaslání výpisu V TRANSPORT z obchodního rejstříku, kopie licence, pojistky a SPZ vozidla, na které bude zásilka naložena a potvrzení objednávky přepravy s jejich razítkem, a to s ohledem na to, že žalovaný usiloval o certifikát ISO. Dále se snažila zjistit funkčnost společnost V TRANSPORT, to udělala v obchodním rejstříku Slovenské republiky. **Webové stránky V TRANSPORT s.r.o. nenašla**

a další informace o této společnosti na internetu nehledala. Panu K. volala na číslo, které jí dal, v den nakládky, a on řekl, že zboží již naloženo bylo. K dalšímu kontaktu s ním již nedošlo. Datum vykládky bylo stanoveno na 20. ledna, byl pátek a pan K. byl nedostupný. To jí nepřipadalo zvláštní, protože se to často koncem týdne stává, že dispečeři jsou nedostupní. Volala mu znovu v pondělí, byl opět nedostupný, mezitím volal žalobce, že zboží není ve Švédsku k dispozici. Pak začala shánět kontakt na jiného dispečera V TRANSPORT, ale to se jí nepodařilo, proto volala do Kooperativy, kde jí potvrdili, že mají pojistnou smlouvu se společností V TRANSPORT. Dále **hledala kontakt na V TRANSPORT na RAAL TRANSu, kde získala kontakt na pana V., jednatele** V TRANSPORT, tomu se dovolala, byl zrovna na horách, řekl jí, že pana K. nezná a že žádná přeprava ho nezajímá, a telefon jí položil. V databance RAAL TRANS je samostantá kolonka, nazvaná „Inzerce“, ve které uživatelé této databanky uvádějí firmy, se kterými jsou potíže, např. neplatiče. Proto svědkyně podala trestní oznámení a do kolonky Inzerce na RAAL TRANS dala informaci, že byli společností V TRANSPORT podvedeni. V kolonce Inzerce svědkyně následně zjistila, že i společnost Merka Spedition měla stejnou zkušenost s touto společností, a spojila se s panem M., který zjistil, že byl podveden od společnosti V TRANSPORT dne 8.2.2012. Dále tuto událost žalovaný oznámil pojišťovacímu makléři, který je ujistil, že pojišťovna tento případ odškodní. Svědkyně potvrdila, že jí z e-mailové adresy Igora V. byl zaslán e-mail od pana K., ve kterém jí poslal faxový a telefonický kontakt a označení SPZ vozidla, na kterém měla být přeprava uskutečněna. Dále potvrdila, že jí byly předány listiny – osvědčení o registraci k DPH pro společnost V TRANSPORT s.r.o., eurolicence pro tuto společnost, tedy konkrétně povolení č. 06992 pro mezinárodní přepravu, a dále pojistná smlouva V TRANSPORT s.r.o. s pojišťovnou Kooperativa č. 01018856 a že v e-mailu ze 13.1.2012 z e-mailové adresy Igora V. jí pan Peter K. zaslal potvrzenou objednávku. Tuto objednávku mu předtím na tuto e-mailovou adresu zaslala, aby ji potvrzenou vrátil. Svědkyně vypověděla, že dopravce, se kterými běžně nepracuje, si žalovaný prověřuje tak, že požaduje zaslání výše uvedených dokladů, **pravost těchto dokladů ale neověřuje.** Dále je určující, že firmy mají o přepravu zájem a že mají přístup na RAAL TRANS, což jsou známky toho, že se jedná o funkční firmy. Předmětná přeprava se od běžných přeprav lišila tím, že na rozdíl od jiných běžných přeprav měl žalovaný dokonce k dispozici ještě před zahájením přepravy potvrzenou objednávku od dopravce, což se běžně nestává, protože zpravidla se dopravci bojí vrátit potvrzenou objednávku před uskutečněním přepravy, aby na ně případně nedopadly obchodní podmínky, a až tehdy, když jsou si vědomi toho, že dopravu uskutečnili řádně a včas, pošlou potvrzenou objednávku až s konečnou fakturou. Svědkyně vypověděla, že žalovaný se neprezentuje jako dopravce, ale v rozhodné době měl asi 3 auta, která provozovala jiná firma, protože žalovaný neměl koncesi k zajišťování dopravy. Nákladní listy nevystavuje žalovaný, ale ten, kdo dopravu skutečně zajišťuje. Svědkyně vypověděla, že žalobce si u žalovaného objednal zprostředkování dopravy, ale po předložení objednávky žalobce připustila, že se jedná o objednání dopravy. Podle svědkyně je to jedno, protože žalovaný stejně dopravu sám neprovozoval. Když s panem K. jednala v sídle žalobce s panem K.em, řekla mu, že dopravu pouze zprostředkovávají. Většinu přeprav pro žalovaného zajišťovala svědkyně, kolik jich bylo přesně, neví, ale řádově šlo o desítky přeprav.

Soud neprovedl důkaz e-mailovou korespondencí právního zástupce žalovaného se zástupkyní pojišťovny z 28.3.2012, protože vztah žalovaného s jeho pojišťovnou není předmětem tohoto sporu. Soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem na stanovení ceny ztracené zásilky, protože s ohledem na předložené faktury a ceník zboží žalobce má soud tento důkaz za nadbytečný. Soud nepřipustil výslech zaměstnanece žalobce, pana K., protože má tento důkazní prostředek za nadbytečný, neboť na základě provedeného dokazování uzavřel, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o mezinárodní nákladní přepravě a nikoliv smlouva zprostředkovatelská. Soud odmítl vyžádat zprávu Kooperativy Bratislava o platnosti

pojistné smlouvy č. 36201018856 se společností V TRANSPORT s.r.o., protože platnost této smlouvy není rozhodná pro rozhodnutí ve věci.

Po právní stránce soud posuzoval věc podle vyhl.č. 11/1975 Sb. o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen CMR), protože v souladu s jejím čl. 1 bod 1 CMR se tato Úmluva vztahuje na každou smlouvu o přepravě zásilek za úplatu silničním vozidlem, jestliže místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání, jak jsou uvedena ve smlouvě, leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden je smluvním státem této Úmluvy. Toto ustanovení platí bez ohledu na trvalé bydliště a státní příslušnost stran. Podle kapitoly II. čl. 3 CMR při použití této Úmluvy odpovídá dopravce za jednání a opomenutí svých zástupců a pracovníků a všech ostatních osob, kterých použije při provádění přepravy, jako za vlastní jednání a opomenutí za předpokladu, že tito zástupci, pracovníci nebo ostatní osoby jednají v rámci svých pracovních úkolů. Podle kapitoly IV. Čl. 17 bod 1 až 3 CMR dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty. Dopravce je zproštěn této odpovědnosti, jestliže ztráta zásilky, její poškození nebo překročení dodací lhůty bylo zaviněno oprávněným, příkazem oprávněného, který nebyl vyvolán nedbalostí dopravce, vlastní vadou zásilky nebo **okolnostmi, které dopravce nemůže odvrátit a jejichž následky odstranit není v jeho moci**. Dopravce se nemůže dovolávat, ve snaze zprostit se své odpovědnosti, ani vad vozidla použitého k přepravě, ani zavinění nebo nedopatření osoby, od níž najal vozidlo, nebo jejích zástupců nebo pracovníků. Podle čl. 18 bod 1 CMR důkaz o tom, že ztráta zásilky, její poškození nebo překročení dodací lhůty vznikly některou z příčin uvedených v článku 17 odst. 2, náleží dopravci. Podle čl. 23 bod 1 a 3 CMR má-li dopravce podle ustanovení této Úmluvy povinnost nahradit škodu za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky, vypočítá se náhrada z hodnoty zásilky v místě a době jejího převzetí k přepravě. Náhrada škody však nesmí přesahovat 8,33 zúčtovacích jednotek za kilogram chybějící hrubé hmotnosti. Podle čl. 27 bod 1 CMR oprávněný může požadovat úroky z náhrady škody. Tyto úroky ve výši 5 % ročně se počítají ode dne zaslání písemné reklamace dopravci, a nebyla-li reklamace podána, ode dne podání žaloby u soudu. Pouze pro úplnost soud konstatuje, že nezjistil, že by mezi účastníky byla uzavřena smlouva zasílatelská, jak tvrdil žalovaný, podle ust.§ 601 odst.1 zák. 513/1991 Sb. (dále jen obch. zák.), kterou se zavazuje zasílatel příkazci, že mu vlastním jménem na jeho účet obstará přepravu věcí z určitého místa do určitého jiného místa, a příkazce se zavazuje zaplatit zasílateli úplatu.

Po skutkové stránce má soud za zjištěné, že mezi účastníky nevznikla smlouva o přepravě ani smlouva zasilatelská, ale smlouva o mezinárodní silniční nákladní přepravě, podle které se žalovaný zavázal podle objednávky žalobce zajistit přepravu kotlů a náhradních dílů do Švédska. Přitom vyšel zejména ze zjištění, že žalobce si objednal jednoznačně mezinárodní přepravu, nikoliv její zprostředkování, a žalovaný podle této objednávky jednal. Pokud žalovaný tvrdil, že se žalobcem uzavřel smlouvu zasilatelskou, má soud jeho tvrzení za účelové a stejně vyhodnotil i tvzení zaměstnanců žalovaného, kteří vypověděli, že na počátku smluvního vztahu účastníků řízení, který podle shodného tvrzení účastníků trval od 3.11.2011 do dubna 2012, upozornili žalobce, že žalovaný dopravu pouze zprostředkuje. V rozporu s tímto tvrzením účastníci shodně uvedli, že žalobce si u žalovaného vždy objednával dopravu, tedy nikoliv její zprostředkování, že byl zaměstnanci žalovaného seznámen s tím, že žalovaný má nákladní vozidla, a že podle výpovědi zaměstnance žalovaného, pana K., který prováděl cenovou kalkulaci, z kalkulace nebylo možno zjistit, že by obsahovala odměnu pro žalovaného jako zasilatele. Na takové odměně se tedy účastníci nikdy dohodnout nemohli, a žalovaný to ani netvrdil, tím méně prokazoval. Jak bylo ze strany žalovaného s objednávkou

přepravy od žalobce nakládáno, bylo zjištěno jednoznačně z protokolu o trestním oznámení, které podala zaměstnankyně žalovaného, paní K.. Na předmětný vztah proto dopadá právní úprava podle čl. 1 vyhl.č. 11/1975 Sb.CMR, protože místo nakládky bylo v České republice a místo doručení nákladu mělo být ve Švédsku. Totéž bylo zjištěno z připojené kopie mezinárodního přepravního listu, který je řádně vyplněn a vyplývá z něj jasně, co bylo předmětem přepravy i váha nákladu, která činila 14 018 kg, která odpovídala údaji uvedenému v objednávce. Mezi účastníky nebylo sporu, že ke splnění smlouvy nedošlo, protože žalovaným označená osoba, která na jím označené vozidlo předmětný náklad v sídle žalobce naložila, nikdy do místa určení zboží žalobce nedopravila a zřejmě je odcizila, Policie ČR po proběhlém vyšetřování pachatele nezjistila. Žalobci se nepodařilo prokázat jím tvrzené uznání předmětného nároku žalovaným, které žalovaný popíral a které ze žádné ze soudu předložených listin nebylo zjištěno. Proto se soud zabýval tím, zda a popř. v jakém rozsahu žalovaný žalobci za škodu na zásilce odpovídá. Žalovaný se bránil, že jsou dány liberační podmínky podle čl. 17 odst.2 CMR, jejich existenci však neprokázal, neunesl tedy důkazní břemeno, které na něm podle čl. 18 CMR leží. Sice tvrdil a zejména svědeckou výpovědí svědkyně K. se snažil prokázat, že „vynaložil veškeré úsilí, které po něm lze požadovat“, ale odcizení zásilky nemohl zabránit, ale právě z její svědecké výpovědi soud zjistil, že mohla z databanky RAAL TRANS zjistit kontakt na jednatele společnosti V TRANSPORT s.r.o. a prověřit u něj, zda informace, které jí dala osoba známá jako Peter K., jsou pravdivé. To, co snadno zjistila poté, co byla zásilka odcizena, mohla a měla zjistit ještě před naložením zboží. Soud se rovněž přiklonil k názoru žalobce, že pokud nebylo obtížné pro jeho právní zástupkyni zjistit, že na webových stránkách V TRANSPORT s.r.o. jsou uvedeny jiné kontakty a jiné údaje, než měl žalovaný, mohl a měl si tuto skutečnost prověřit i on, zvláště pokud mu bylo známo, že doprava se týká zboží vysoké hodnoty (dle objednávky cca 2 mil. Kč). Svědkyně K. se prakticky spokolila s nahlédnutím do obchodního rejstříku, což byla jediná kontrola listin, které jí byly údajně od společnosti V TRANSPORT s.r.o. zaslány, a ke kontrole přistoupila až poté, co se dozvěděla, že zásilka na místo určení nebyla dopravena. Při posouzení existence liberačních podmínek podle ust. čl. 17 bod 2 CMR se soud opíral o judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně o rozhodnutí ze dne 28.6.2011 č.j. 23 Cdo 1383/2009-312, z jehož odůvodnění cituje: „Povinnost péče o zásilku ve smyslu ustanovení článku 17 odst. 2 Úmluvy CMR znamená, že dopravce je povinen starat se o zásilku po dobu, po níž se u něj zásilka nachází, tedy v době od jejího převzetí k přepravě až do okamžiku jejího vydání příjemci. Zásilka je dopravci svěřena za účelem uskutečnění přepravy, proto je dopravce povinen učinit všechny předpokládané činnosti, které představují řádnou péči o zásilku a řádné nakládání s ní v zájmu zabránění škodě na této zásilce, tedy činnosti, které jsou zpravidla s přepravou spojeny. Dopravce musí vyvinout v rámci této povinnosti veškeré úsilí k tomu, aby zásilka nebyla vystavena nebezpečí její ztráty nebo poškození. Musí tak učinit všechny kroky k tomu, aby nedošlo k její ztrátě nebo poškození. Jedná se tedy o zabránění všem nebezpečím, které mohou zpravidla při přepravě nastat. Dopravce je profesionálním podnikatelem a musí možná rizika ztráty či poškození zásilky při přepravě předvídat a činit taková prevenční opatření, aby tato rizika minimalizoval. V praxi tato opatření zpravidla spočívají v naplánování co možná nejbezpečnějšího způsobu dopravy, zejména odpovídající trasy a časového rozvrhu přepravy, řádné naložení a zabezpečení nákladu, ostraha nákladu, volba způsobilého vozidla i jeho osádky. Uvedené povinnosti dopravce mohou představovat takové okolnosti, které v případě jejich dodržení mohou vést k odvrácení ztráty či poškození zásilky. Naopak porušení těchto povinností může podle okolností případu výrazně přispět ke zvýšení rizika ztráty zásilky krádeží nebo loupeží.„ S ohledem na takto přísně posuzovanou odpovědnost dopravce má soud zato, že v souladu se čl. 3 CMR žalovaný odpovídá za jednání a opomenutí svých pracovníků, které použil při provádění přepravy, pokud jednali v rámci svých pracovních úkolů, což dopadá na jednání

svědkyně K.. Žalobce prokázal dostatečně výši uplatněné škody, a to ceníky, fakturami a dodacími listy. Co se týká omezení výše náhrady škody podle čl. 23 bod 3 CMR, tzn. maximální náhrada 8,33 jednotek SDR za 1 kg přepravovaného nákladu, soud z dodacích listů a mezinárodního přepravního listu zjistil hmotnost zásilky 14 018 kg. Vzhledem k tomu žalobce prokázal, že jím uplatněná výše náhrady nepřesahuje maximální limit výše škody takto stanovený, protože kurz jednotky SDR k datu 17.1.2012, což bylo datum nakládky, činil 30,649 Kč. Na žalovaném bylo, aby s ohledem na čl. 18 vyhl.č. 11/1975 Sb. prokázal, že byly splněny liberační podmínky k tomu, aby se tedy z odpovědnosti za náhradu škody vyvinil. Protože se mu to nepodařilo a žalobce prokázal oprávněnost a výši předmětného nároku, soud žalobě vyhověl s výjimkou části příslušenství pohledávky. Příslušenství soud stanovil v souladu se čl. 27 bod 1CMR, podle kterého má žalobce nárok na 5% úrok z předmětné škody od zaslání písemné reklamace dopravci, tedy od 28.6.2012 do zaplacení, v té části, ve které nárok na příslušenství uplatněný v petitu přesahoval takto stanovenou výši a rozsah, byl zamítnut.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., protože žalobce měl ve sporu pouze nepatrný neúspěch v rozsahu části příslušenství, soud mu přiznal plnou náhradu soudního poplatku 69.880 Kč, za právní zastoupení za 12 právních úkonů po 13.900,- Kč, 12 paušálů po 300,- Kč, náhradu za promeškaný čas na cestě za 16 půlhodin po 100,--Kč podle ust. § 7 a 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., za cestovné vozidlem: za 2 cesty v roce 2013 po 874,45 Kč a 2 cesty v roce 2014 po 880,08 Kč a náhradu 21% DPH 36.856,91 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř., celkem 282.245,96 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení, k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá pravomocný rozsudek, má žalobce právo podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Praze dne 28. ledna 2014

JUDr. Helena Felcmanová,v.r.
soudkyně

Za správnost: Iveta Krejčová